

воплотієто на вашите лъжовны божи сосъ слабости
 челоуѣчески; но оноє съ истинно благодѣаніє. Въ
 него сѧ нахождатъ най важныѣ надки и най чи-
 стата любовь, който, ако не бы былъ повечѣ отъ
 єдинъ челоуѣкъ, то сосъ докрините, чистотата, и
 свѣтилата, бы былъ достоинъ за Богъ. Выи по-
 читате (Зократа*), чи направи общество, отвори оу-
 чилища, и извади оученицы; но може ли да сѧ
 сравни добродѣтелството негово, со свѣтилата хри-
 стова, коѣто є вѣчна и пзна съ истинна и лю-
 бовь? Изъ тѣка говора само за неговото челоуѣ-
 чско єстество, сосъ коєто той сѧ лави примѣръ на
 ебѣдшиѣ вѣкове, таѣ чиста и непорочна добродѣ-
 тель, за коѣто Платонъ**) горѣше да ѧ види въ
 себе си. Това ще да каже истинска жертва за че-
 ловѣка, а слабата, коѣто окръжаваше послѣдніа не-
 гови часъ, не ще просвѣти само земалата, но та
 ни отвори да видимъ предъ себе си сичкото ли-
 це нечесно въ єго величіє. Изъ та вида оумилениъ,
 серацето ти сѧ преклони, Богъ блеже въ него, дѣ-
 ха неговъ є съ тебе: дойди, не противи сѧ на
 това свѣто движеніє; дойди скоро, и не стой на
 оудвоєніє. Нѣколко отъ нашите братіа сѧ сохрани
 сега да тѣлкъватъ словото Божіє. Дойди, да та
 забѣда до тѣхъ, ты си оскърбенъ и оутрѣжденъ;

*) Зократъ Греческій філософъ.

**) Платонъ Греческій філософъ.